

PARAULA I VIDA

Les vocacions, futur de l'Església

Aquest quart diumenge de Pasqua l'Església celebra la 48a Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions, que enguany té com a lema «Proposar les vocacions a l'Església local». Aquest lema és una invitació a les diòcesis de tot el món —i en primer lloc als bisbes— a preguntar-nos si fem tot el que cal per tal que l'Església actual i la del futur compti amb les vocacions que necessita per seguir exercint la seva missió.

He dit diverses vegades que la nostra societat seria molt diferent si hi desapareguessin les institucions de l'Església. Malgrat les limitacions de les persones i de les institucions, creiem que l'aportació de les obres cristianes a la nostra societat és altament positiva. I aquesta aportació està en entredit si falten vocacions que assegurin el relleu generacional, tant vocacions sacerdotals com a la vida religiosa.

Aquesta és una responsabilitat especial dels bisbes, i en sóc molt conscient. Tanmateix, també és cert que aquesta responsabilitat és de tots. Ho diu clarament el Papa Benet XVI en el missatge que ha publicat per a aquesta jornada amb aquestes paraules: «Especialment en el nostre temps, en què la veu del Senyor sembla ofegada per *unes altres veus*, i la proposta de seguir-lo tot lliurant la pròpia vida sembla ser massa difícil, tota comunitat cristiana, tot fidel, hauria d'assumir conscientment el compromís de promoure les vocacions.»

El mateix Benet XVI ha donat exemple de sentir aquesta responsabilitat en fer un acte inhabitual en les activitats papals: adreçar una carta als seminaristes de tota l'Església, el 18 d'octubre del darrer any. Ell mateix cita aquest fet per tal d'animar tots a ser conscients de la pròpia responsabilitat en el naixement i la cura de les vocacions al ministeri ordenat i a la vida consagrada a Déu.

Adreçant-se als que ja es decidiren a entrar en un seminari, el Papa els diu en aquesta carta: «Heu fet bé. Perquè els homes, també en l'època del domini tecnològic del món i de la globalització, seguiran tenint necessitat de Déu, del Déu manifestat en Jesucrist i que ens reuneix en l'Església universal, per aprendre amb Ell i per mitjà d'Ell la vida veritable, i tenir presents i operatius els criteris d'una humanitat vertadera.»

Qui em llegeixi (o m'escolti) potser es preguntarà què pot fer, com a membre de l'Església, davant el problema del foment de les vocacions. El missatge del Papa per a aquesta jornada insisteix precisament en la missió de cada membre de l'Església i de cada comunitat per animar i acollir les vocacions, tant sacerdotals com religioses. I en aquest sentit recorda que la pregària és el primer mitjà per a suscitar i acompanyar les vocacions sacerdotals i religioses.

I amb la pregària, cal crear allò que el Sant Pare anomena *humus vital* —és a dir, la terra fèrtil— per tal que sorgeixin les vocacions al sacerdoci ministerial i a la vida consagrada a Déu i al servei dels germans. De les vocacions depèn, certament, el futur de l'Església. Però són també un *test* per a cada diòcesi, perquè —com diu el Papa en el missatge que he citat— «la capacitat de cultivar les vocacions és un signe característic de la vitalitat d'una Església local».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Visita del cardenal Velasio De Paolis a Barcelona

Els dies 8, 9 i 10 d'abril, el cardenal Velasio De Paolis va ser a Barcelona, invitat pel nostre cardenal arquebisbe, per tal de visitar la basílica de la Sagrada Família. El cardenal De Paolis és el president de la Prefectura d'Afers Econòmics de la Santa Seu, de la qual és membre el cardenal de Barcelona. El cardenal De Paolis va celebrar l'eucaristia a la cripta de la Sagrada Família i va quedar molt impressionat per la bellesa i la simbologia religiosa de la basílica. El diumenge 10 d'abril va celebrar l'eucaristia a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la ciutat. Varen acompanyar-lo durant la seva visita Mons. Arellano, auditor de la Rota Romana, i el Dr. Selles, degà de la Facultat de Dret Canònic de San Dàmaso, a Madrid, on el cardenal De Paolis presentà el llibre *La vida consagrada en la Iglesia*, editat per la BAC dins de la col·lecció «Sapientia iuris».

GLOSSA

Vull ser amic de Jesús

La directora d'una escola de barri em refereix el fet següent. Succeí a tercer de primària del seu centre. El professor i tutor del curs comparteix religió. Ha estat parlant del baptisme a les classes i de la importància de ser «amics de Jesús». Han treballat durant diverses setmanes el tema. Un dels alumnes el seguia amb gran atenció. Al cap de poc temps, truca la seva mare a l'escola per parlar amb el cap de pastoral i li explica que el seu fill va arribar a casa fa unes setmanes i li digué: «Mare, vull que em bategin. La meua vida no pot continuar així. Vull ser amic de Jesús. M'has d'explicar com ho hem de fer.»

La directora reflexionava així: «Personalment, penso que el fet que aquest professor sigui una persona creient, practicant i compromesa, molt implicada en l'acció pastoral, no només dins de l'escola sinó també a fora, ha ajudat que aquest infant es decidís a plantejar a la seva mare el desig de rebre el baptisme. Crec molt en la importància dels *models* per als infants. En aquest cas, el professor és dels que predica amb l'exemple, testimonia la fe i transmet la seva vivència». «Llavors Pere digué: Qui pot privar de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres? Tot seguit va manar que els bate-

gessin en el nom de Jesucrist» (Ac 10, 46-48).

Aquest infant iniciarà un llarg camí —la seva relació personal amb Déu Pare— seguint el seu amic Jesús. Tot just és al punt de sortida. S'iniciarà, també, la seva comunió amb els altres batejats. Rebut en l'Església, responnent a una crida, convindrà que trobi les ajudes necessàries per perseverar en el camí que comença, l'ajuda que l'iniciï i l'acompanyi, sense defallir, en la seva relació amb Déu mitjançant la pregària, per tal que se senti fill estimat, els testimonis encoratjadors que l'esperonin a obrar el bé, a retornar al Pare sempre que se n'allunyi...

De ben segur que conservarà un agraïment sincer pel seu professor. Gràcies a la seva mediació, ha rebut el do de la fe, el desig de ser «amic de Jesús», i pregarà per ell. Quin goig per al professor complir la proposta original de Jesús!: «... i us faré pescadors d'homes» (Mc 1,17). Un professor que, encara que passin els anys, també pregarà pel seu alumne perquè estigui atent al pas del Déu de l'amor per la seva vida i faci la seva voluntat, perquè segueixi les seves crides, perquè n'esdevingui testimoni...

Enric Puig Jofra, SJ

L'arquebisbe Ladaria presentarà a Barcelona el llibre del Sant Pare sobre Jesucrist

L'arquebisbe Mons. Lluís Francesc Ladaria Ferrer, secretari de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, presentarà a Barcelona, en un acte organitzat per l'Arquebisbat, la recent obra del Sant Pare Benet XVI titulada *Jesús de Nazaret*, en les versions catalana i castellana. Farà la presentació de Mons. Ladaria el cardenal Martínez Sistach.

L'acte tindrà lloc, el dijous 19 de maig a les 20 h, a l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya (c/ Diputació, 231). El cardenal arquebisbe invita tots els diocesans a aquest acte.

DIUMENGE IV DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies». En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer». Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà». Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble». Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'assereña i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungint el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

Jesucrist, *Bon Pastor*. Obra sobre alabastre d'un pintor italià anònim (s. XVI). Sagristia de la catedral de Palència

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Todo Israel esté cierto de que al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías.» Estas palabras les traspasaron el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y bautizaos todos en nombre de Jesucristo para que se os perdonen los pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo.

Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos y, además, para todos los que llame el Señor, Dios nuestro, aunque estén lejos.» Con estas y otras muchas razones les urgía, y los exhortaba diciendo: «Escapad de esta generación perversa.» Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día se les agregaron unos tres mil.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar, / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfdia». Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven». Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys». Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Si obrando el bien soportáis el sufrimiento, hacéis una cosa hermosa ante Dios. Pues para esto habéis sido llamados, ya que también Cristo padeció su pasión por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas.

Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca; cuando lo insultaban, no devolvía el insulto; en su pasión no profería amenazas; al contrario, se ponía en manos del que juzga justamente. Cargado con nuestros pecados subió al leño, para que, muertos al pecado, vivamos para la justicia. Sus heridas os han curado. Andabais descarriados como ovejas, pero ahora habéis vuelto al pastor y guardián de vuestras vidas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús «Os aseguro que el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda, y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas, camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.» Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «Os aseguro que yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estrago; yo he venido para que tengan vida y la tengan abundante.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ac 11,1-18 / Sl 41 / Jn 10,11-18 (o bé: Jn 10,1-10)
- **dimarts**: Ac 11,19-26 / Sl 86 / Jn 10,22-30
- **dimecres**: Ac 12,24-13,5 / Sl 66 / Jn 12,44-50
- **dijous**: Ac 13,13-25 / Sl 88 / Jn 13,16-20
- **divendres**: Ac 13,26-33 / Sl 2 / Jn 14,1-6
- **dissabte**: Ac 13,44-52 / Sl 97 / Jn 14,7-14
- **diumenge** vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.): Ac 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jn 14,1-12.

Una porta té una funció molt concreta i important. És el lloc d'entrada (i de sortida), que permet l'accés a l'interior d'una casa o d'un local de qualsevol tipus. És el lloc de la selecció, on es deixa passar els coneguts i es barra el pas als desconeguts. La porta dona seguretat i protecció.

Jesús, que aprofita qualsevol element del seu entorn per fer-se entendre, juga de diverses maneres amb la imatge de la porta. Situat en el context rural dels seus oients, pensa en el corral de les ovelles, més concretament en un gran tancat on els pastors aplegaven els ramats per guardar-los durant la nit. Al matí els anaven a buscar

per dur-los a pasturar, cadascú els seus. Els lladres podien aprofitar la foscor i endur-se les ovelles saltant per un altre lloc, encara que la porta estigués vigilada. Jesús es compara amb el bon pastor, que entra per la porta i que a més coneix una per una les ovelles i les crida pel seu nom. La imatge suggereix que Jesús es preocupa de cadascun dels qui el segueixen, que els coneix personalment i que busca el seu bé. La fe cristiana comporta una relació personal de confiança amb Jesús.

Continuant en el mateix ambient de pastors i de ramats, Jesús es compara també amb la porta de les ovelles. Ell és el lloc d'entrada i de sortida ade-

quat. És a dir, conèixer Jesús, fer-ne cas, seguir les seves indicacions... això és el que dóna la certesa d'anar pel bon camí. El qui passi per ell, és a dir, el qui visqui d'acord amb els seus ensenyaments, pot sentir-se segur.

Jesús és la porta. O, com diu en un altre lloc de l'Evangeli de Joan, és el camí, la veritat i la vida. En temps de desconcert, quan tantes persones no saben quin camí triar ni de qui refiar-se, Jesús és a punt per retornar confiança i seguretat a tots els qui escoltin la seva veu i posin en pràctica les seves paraules. Ell és la porta que condueix a la veritat i a la llibertat.

Agustí Borrell

COMENTARI

L'entrada

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Isaac (1) Un sacrifici misteriós

Hem vist la fecunditat de la fe del patriarca Abraham. Hem descrit la seva capacitat de fer una lectura sagrada dels esdeveniments de la realitat quotidiana. El Gènesi, però, ens planteja una altra escena ben difícil d'interpretar. Segons el text, Déu posa a prova la fe del patriarca en demanar-li que li ofereixi el seu propi fill, Isaac, en holocaust (*Gn 22*).

Una anàlisi històrica del text ens pot aportar una certa llum. Amb freqüència els llibres històrics de la Bíblia descriuen com el sacrifici d'infants era una pràctica habitual entre els pobles veïns d'Israel. Sovint, sobretot en el regne del Nord, els israelites es deixaven influir pels costums dels pobles veïns i assimilaven algunes pràctiques religioses estrangeres que eren incompatibles amb la seva fe.

Per aquest motiu, la Llei i els Profetes prohibeixen pràctiques com l'endeuinació, la invocació dels difunts, la idolatria o la prostitució sagrada. I en aquest context, cal en-

tendre la narració del sacrifici d'Isaac. En realitat, és una denúncia d'aquesta pràctica abominable. En lloc del fill, se sacrifica un moltó agafat per les banyes a uns matolls. Així, el sacrifici dels infants és substituït, des del punt de vista ritual, per la cerimònia de consagració dels primogènits (*Ex 13,11-16*), un precepte que va haver de complir el mateix Jesús (*Lc 2,22s.*).

Al capdavant, el text que en apareença ens presenta un Déu exigent fins a l'extrem, de fet està amarant d'una intuïció força innovadora: la defensa dels drets dels infants. En el fons, una denúncia explícita de l'infanticidi, una pràctica religiosa que els redactors de la Bíblia pretenen eradicar. Els protagonistes de la Bíblia, immersos en una cosmovisió determinada, s'atreveixen a ser una veu discordant i, des del punt de vista de l'ètica, proclamen uns valors que la resta de la humanitat no havia descobert.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

No hay alegría

—Tenemos montones de cosas y de aparatos electrónicos; móviles y juegos; comemos y dormimos... pero no hay alegría.

—Estamos informados como nunca... pero no hay alegría.

—Existen un sinnúmero de lugares pensados para la diversión, como los clubes, las discotecas y otros... pero no hay alegría.

—Hay grandes risotadas, mucho ruido, numerosos placeres para el cuerpo. A los diez minutos de estar solos —en silencio— se agolpan en el interior el vacío, la fugacidad, el mal sabor de boca y el alma desencantada, tal vez derrotada. Es el sinsentido de la vida... De ahí que no haya alegría.

Philip Lersch, director del Instituto Psicológico de la Universidad de Munich (Alemania) afirma que existe:

—«Una *alegría superficial* —fisiológica, caracterial—, relacionada con la diversión; está ligada al momento concreto de placer; es de efecto pasajero, parcial, limitado, temporal». Lersch añade:

—«Y una *alegría interior* que es profunda, espiritual. Viene de darle sentido a la propia vida y de la vivencia de la fe. Ella da a nuestros pensamientos y a nuestra voluntad una dirección concreta. Además, la alegría proporciona una brillantez especial en las percepciones de cada momento y nos muestra todo el horizonte —objetivo de nuestra existencia— a una nueva luz.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✠ Diumenge IV de Pasqua. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor; sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Lestonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

16. Dilluns. Sant Honorat, bisbe, patró dels forners o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i màrtir del secret de confessió; sant Simó Stock, prevere carmelità; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe.

17. Dimarts. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. Dimecres. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. Dijous. Beat Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. Divendres. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters; sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. Dissabte. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

ENTREVISTA

JOSEP LLUÍS VÁZQUEZ BORAU

El valor de l'amistat

El filòsof i teòleg Josep Lluís Vázquez Borau sempre s'ha sentit atret per la figura de Carles de Foucauld per «la seva amistat amb Déu, expressada en l'adoració eucarística, i la seva amistat i entrega als més abandonats i allunyats de la fe cristiana». Fruit d'aquest interès, Vázquez Borau va fer la tesi doctoral, que porta per títol *L'amistat com a categoria teològica i evangelitzadora en Carles de Foucauld*, en la qual pretén mostrar com l'amistat té un valor evangelitzador de primer ordre: «Una amistat desinteressada és ja viure d'alguna manera en el Regne de Déu.»

Per què l'amistat va ser tan important en la conversió de Carles de Foucauld?

En un moment de crisi personal, després de l'exploració al Marroc per la qual va obtenir el premi de la Societat de Geografia de París, la bondat i la discreció de la seva cosina, juntament amb la discreció i estimació del pare Huvelin, vicari de la parròquia de Sant Agustí, van fer que s'interrogués per la fe cristiana i, finalment, es penedís de la seva vida anterior, retornant de nou a la fe.

La nostra societat es presenta com un món sense Déu, però a la vegada hi ha una set de transcendent...

No és qüestió de sermons per convertir una persona. És qüestió de mostrar-li molt d'amor. Manifestar-li que se l'estima. Una bondat silenciosa que prega i que espera. Cal anar *desbrossant* el terreny de tot el que pot impedir que arribi amb lluminositat l'amor de Déu. Viure Natzaret en allò de cada dia, sent instruments de pau a la família, al treball, al barri...

Es pot dir que Carles de Foucauld va ser un missioner?

Ell tenia plena consciència que treballava per l'establiment de la fe i de la comunitat cristiana, encara que «ha de passar molt temps». Però mentre això no arribi volia que cristians i musulmans fossin amics. Això no era una pre-evangelització, perquè quan Jesucrist vivia a Natzaret durant la major part de la seva vida com a *fill del fuster* ja era evangelitzador del seu Pare. Preparant i obrint camins d'amistat ja es va fent present el Regne de Déu.

Oscar Bardají i Martín

EDUCAR

La educación en valores y la doble moral

Antes a los valores se les llamaba *virtudes*. No obstante, ambos términos tienen en común algo muy importante que los caracteriza: son hábitos.

Es decir, han tenido que ser educados, entrenados y practicados para alcanzar su pleno rendimiento. «La virtud es un hábito operativo bueno», dijeron Aristóteles y santo Tomás, cada uno en su tiempo.

Ahora se oye hablar mucho de *crisis de valores, nuevos valores, valores emergentes, valores democráticos, valores tradicionales, valores cívicos o contravalores*.

En una encuesta realizada el año 2000 por Javier Elzo y colaboradores, se vio que los valores más citados por los padres españoles de edades comprendidas entre los 30 y los 50 años, que les gustaría observar en sus hijos, eran: los buenos modales, la responsabilidad, la tolerancia y el respeto hacia los demás.

Los valores sociales más propugnados por la población adulta son: la defensa de los derechos humanos, la tolerancia, la solidaridad... Aunque en esto de los valores los adultos —y también los jóvenes— solemos aplicar una doble moral: hay unos valores proclamados y unos valores buscados en la práctica, que suelen ser: el bienestar a toda costa, el éxito social a cualquier precio, la diversión plena, el culto al cuerpo para mantenerse siempre joven, etc.

Por otro lado, tenemos la doble moral de los jóvenes. Dejando aparte la numerosa juventud sana que no hace ruido ni escándalos, hay otro colectivo que pregona unas cosas y hace otras. Así, los valores juveniles propugnados son el respeto por la naturaleza, la vida sana, el pacifismo, la tolerancia o la solidaridad. Mientras que en otros jóvenes, *los valores* (negativos en este caso) buscados son la ingesta abusiva de alcohol y otras drogas, las conductas desinhibidas y de alto riesgo o la preocupación desmesurada por el cuerpo.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

AGENDA

Celebració de l'eucaristia a la Sagrada Família. El passat 8 de maig es va celebrar la primera eucaristia per a la Zona Pastoral 1. El proper 5 de juny (17 h) se celebrarà l'eucaristia per a la Zona Pastoral 2 i el 16 d'octubre (17 h) la missa serà per a les Zones Pastorals 3 i 4.

ACTES I CONFERÈNCIES

Comunitat de Sant'Egidió. Eucaristia amb motiu del 43è aniversari d'aquesta comunitat, presidida pel cardenal Martínez Sistach. Dissabte 21 de maig (19 h), a la catedral. Informació: 934 418 123.

Estació d'enllaç. La Delegació de Pastoral de Joventut convoca l'activitat «És Pasqua. Ell és viu! Eucaristia Gospel», el divendres 20 maig (22 h), a la Pquia. de Sant Jaume (c/ Ferran, 28).

Unió Espiritual de Mares. Dia 18 de maig, missa (16.30 h) i conferència (17.30 h), per Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe de l'Urgell i copríncep d'Andorra: «Ajudem els cristians a Terra Santa» (c/ Riera St. Miquel, 1 bis).

Aula d'extensió universitària CIC de la gent gran. Dilluns 16 de maig (17 h) conferència del prof. de la UAB David Jou, físic i poeta: «El cervell i el temps: evolució, ritmes, memòria» (Via Augusta, 205).

Confraria de Santa Rita de Càssia (Parròquia de Sant Agustí). Festes de Santa Rita 2011. Divendres 20 de maig, 17.30 h imposició de medalles als nous confreres; 18.30 h missa; dissabte 21, 17.30 h entrega de les primeres roses de Santa Rita; diumenge 22 l'església s'obrirà a les 7 del matí i es tancarà a les 21 h. Benedicció de roses després de cada missa.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut. 19 maig (10.30-13 h) conferència adreçada als agents de pastoral de la salut dels serveis religiosos dels hospitals de Catalunya amb el tema «La felicitat i el sofriment al final de la vida», per Ramon Bayés, al CEP (c/ Rivadeneyra 6, 3r). Informació: t. 933 171 597 (9 a 14 h).

Sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa del mes a càrrec de Jordi Casabella, periodista d'El Periódico. Dilluns 16 (19 h) a l'auditori de la Fundació Joan Maragall (c/ València 244, 1r).

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Gaudí i la llum

L'arquitectura, diu Gaudí, és «el primer art plàstic», és «l'ordenació de la llum», d'una llum que actua per contrast amb les ombres. Gaudí, com testimonia Puig-Boada, té per subordinades l'escultura («joc de la llum») i la pintura («descomposició de la llum»). D'altra banda, la llum, en una església, ha de ser la justa, «ni massa ni poca, puix que totes dues enceguen».

La seva arquitectura vol tenir en compte l'obra creadora de Déu, el qual, segons Gènesi 1,3-4, inicià la creació cridant la llum a l'existència i separant la llum de les tenebres. La llum és una de les grans preocupacions de Gaudí, gran admirador de la llum del Mediterrani, que el fascinà ja essent infant en ple Camp de Tarragona. Gaudí és un cristià de la Mediterrània que afirma: «Necessito veure el mar sovint». Per això molts diumenges anava a l'escullera del port de Barcelona i enyorava la llum de la platja del Miracle, davant la ciutat de Tarragona. El motiu que l'empenyia a veure el mar era observar el seu caràcter tridimensional: «[El mar] sintetza les tres dimensions de l'espai, s'hi reflecteix el cel i hi veig el fons i el moviment».

Gaudí resol la relació entre element sustentant i element sostingut o, si es vol, entre columna (l'element vertical) i arquiteu o llinda o volta o arcada o coberta (l'element horitzontal). El problema fonamental de l'arquitectura és com resoldre la «continuitat orgànica» entre ambdós elements (Joan Rubió, deixeble de Gaudí). Gaudí supera el dualisme mitjançant «el model mil·lenari que Déu ens va donar», allò que ell va posar «davant els ulls de tota la humanitat»: el tronc dels eucaliptus, de les palmeres, fins i tot el tronc dels humils arbres de jardí, un tronc que es resol en branques i branquetes i acaba en les fulles.

La nau majestuosa de la Sagrada Família no és sinó l'aplicació d'aquest model. No consisteix tan sols en un bosc de columnes, que sustenten arcades, sinó en un bosc d'arbres complets que s'alcen cap al cel i que reben del cel la llum, la qual entra dins la nau gràcies a les llurnes que escandeixen aquest sostre vegetal.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

Pregària itinerant del IV diumenge. Dia 22 de maig (18 h) a l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ Sol, 8).

40 hores d'oració al Santíssim Sagrament. Mes de maig. Dies 16 i 17, Missioneres del Santíssim Sagrament (c/ Aribau, 290); dies 17 i 18, Missioneres del Santíssim Sagrament (ptge. Camps Elisis, 8); dia 19, Parròquia Sant Joan Maria Vianney (c/ Melcior de Palau, 56); dia 19, Parròquia de Santa Maria del Remei (pl. Concòrdia, 1); dia 20, Santuari de Sant Josep de la Muntanya (av. Sant Josep de la Muntanya, 25); dies 21 i 22, Religioses Agustines (c/ Vallmajor, 29).

PELEGRINATGES

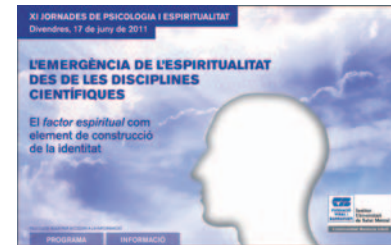
Grup Claret d'Ecumenisme. Amb guiatge bíblic del P. Anton M. Vilarrubias, cmf, organitza els següents pelegrinatges:

«Anàfora a l'Egipte copte», del 18 al 25 de juny; «Viatges de sant Pau: Atenes i Corint», del 7 al 14 d'agost; «Campus bíblic: Sinaí 2011», del 12 al 19 de novembre. Informació i inscripcions: Viatges Magister, tel. 934 879 423 i info@viajesmagister.com.

CONESTI. Pelegrinatge anual a Lourdes els dies 11, 12 i 13 de maig. Informació: Mn. Miquel, tel. 650 810 933.

BREUS

XI Jornada de Psicologia i Espiritualitat. Una aproximació científica a l'espiritualitat seguint les investigacions en curs. Aquest és l'objectiu d'aquesta jornada que l'Institut Universitari de Salut Mental de la Fundació Vidal i Barraquer celebrarà el divendres 17 de juny de 2011. Tema: «L'emergència de l'espiritualitat des de les noves disciplines científiques».

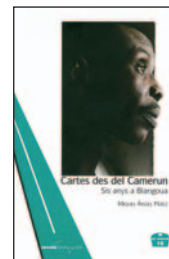
Entre els ponents hi ha els professors Ramon Pascual, Santiago Ramentol, Ramon M. Nogués, Ramon Coderch i altres. Coordina Francesc Grané. Lloc: c/ Sant Gervasi de Cassoles 88-90, 08022 Barcelona. Inscripcions: docencia@fvb.cat, t. 934 340 001.

LLIBRES

Dios, la muerte y el más allá en el cine contemporáneo. Este libro de Mn. Pedro Sánchez Rodríguez, responsable del Departamento de Cine del Arzobispado de Barcelona y promotor de la Semana de Cine Espiritual, está editado por PPC y recoge la tesis doctoral del autor en teología dogmática, presentada en la Universidad Pontificia Salesiana de Roma. El autor es profesor en la Facultad de Teología de Cataluña y en el Centro Teológico Salesiano Martí-Codolar de Barcelona.

Cartes des del Camerun, de Mn. Miquel Àngel Pérez. En aquest llibre, l'actual rector de la parròquia de Sant Miquel (Santa Coloma de Gramenet) recull textos enviats per ell als seus amics des de la missió de Blangoua durant els sis anys que hi va fer de missioner de l'Evangelí acompanyant dos altres mossens de la nostra diòcesi: Jordi Mas (a.c.s.) i Cisco Pausas. Entre les moltes activitats que hi va fer, destaca la de director d'una escola professional. Editat per Edicions Saragossa, col·lecció «El cistell», núm. 16 (Barcelona, 2011).

PALABRA Y VIDA

Las vocaciones, futuro de la Iglesia

En este cuarto domingo de Pascua la Iglesia celebra la 48 Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones, que este año tiene como lema «Proponer las vocaciones en la Iglesia local». Este lema es una invitación a las diócesis de todo el mundo —y en primer lugar a los obispos— a preguntarnos si hacemos todo lo que debemos para que la Iglesia actual y la del futuro cuente con las vocaciones que necesita para seguir cumpliendo su misión.

He dicho en repetidas ocasiones que nuestra sociedad sería muy distinta si desaparecieran las instituciones de la Iglesia. A pesar de las limitaciones de las personas y de las instituciones, creemos que la aportación de las obras cristianas a nuestra sociedad es altamente positiva. Y esta aportación está en entredicho si faltan vocaciones que aseguren el relevo generacional, tanto vocaciones sacerdotales como a la vida religiosa.

Esta es una responsabilidad especial de los obispos, y soy muy consciente de ello. No obstante, también es cierto que esta responsabilidad es de todos. Lo dice claramente el Papa Benedicto XVI en el mensaje que ha publicado para esta jornada con estas palabras: «Especialmente en nuestro

tiempo, en el que la voz del Señor parece ahogada por otras voces, y la propuesta de seguirlo, entregando la propia vida, parece ser demasiado difícil, toda comunidad cristiana, todo fiel, debería de asumir conscientemente el compromiso de promover las vocaciones.»

El mismo Benedicto XVI ha dado ejemplo de sentir esta responsabilidad al hacer algo inhabitual en las actividades del Papa: dirigir una carta a los seminaristas de toda la Iglesia, el 18 de octubre del año pasado. Él mismo cita este hecho para animar a todos a ser conscientes de su responsabilidad en el nacimiento y cuidado de las vocaciones al ministerio ordenado y a la vida consagrada a Dios.

Dirigiéndose a los que ya se decidieron a entrar en un seminario, el Papa les dice en esta carta: «Habéis hecho bien. Porque los hombres, también en la época del dominio tecnológico del mundo y de la globalización, seguirán teniendo necesidad de Dios, del Dios manifestado en Jesucristo y que nos reúne en la Iglesia universal, para aprender con Él y por medio de Él la vida verdadera, y tener presentes y operativos los criterios de una humanidad verdadera.»

Quien me lea (o escuche) quizá se pregunte qué puede hacer, como miembro responsable de la Iglesia, ante el problema del fomento de las vocaciones.

El mensaje del Papa para esta jornada insiste precisamente en la misión de cada miembro de la Iglesia y de cada comunidad para animar y acoger las vocaciones, tanto sacerdotales como religiosas. Y en este sentido recuerda que la oración es el primer medio para suscitar y acompañar las vocaciones sacerdotales y religiosas.

Y con la oración, es necesario crear lo que el Papa llama el *humus* vital —es decir, la tierra fértil— para que surjan las vocaciones al sacerdocio ministerial y a la vida consagrada a Dios y al servicio de los hermanos. De las vocaciones depende, desde luego, el futuro de la Iglesia. Pero también son un test para cada diócesis, porque —como dice el Papa en el mensaje que he citado— «la capacidad de cultivar las vocaciones es un signo característico de la vitalidad de una Iglesia local».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona